

CAO News 7

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 7

Červenec 2003

O NEJISTOTĚ...

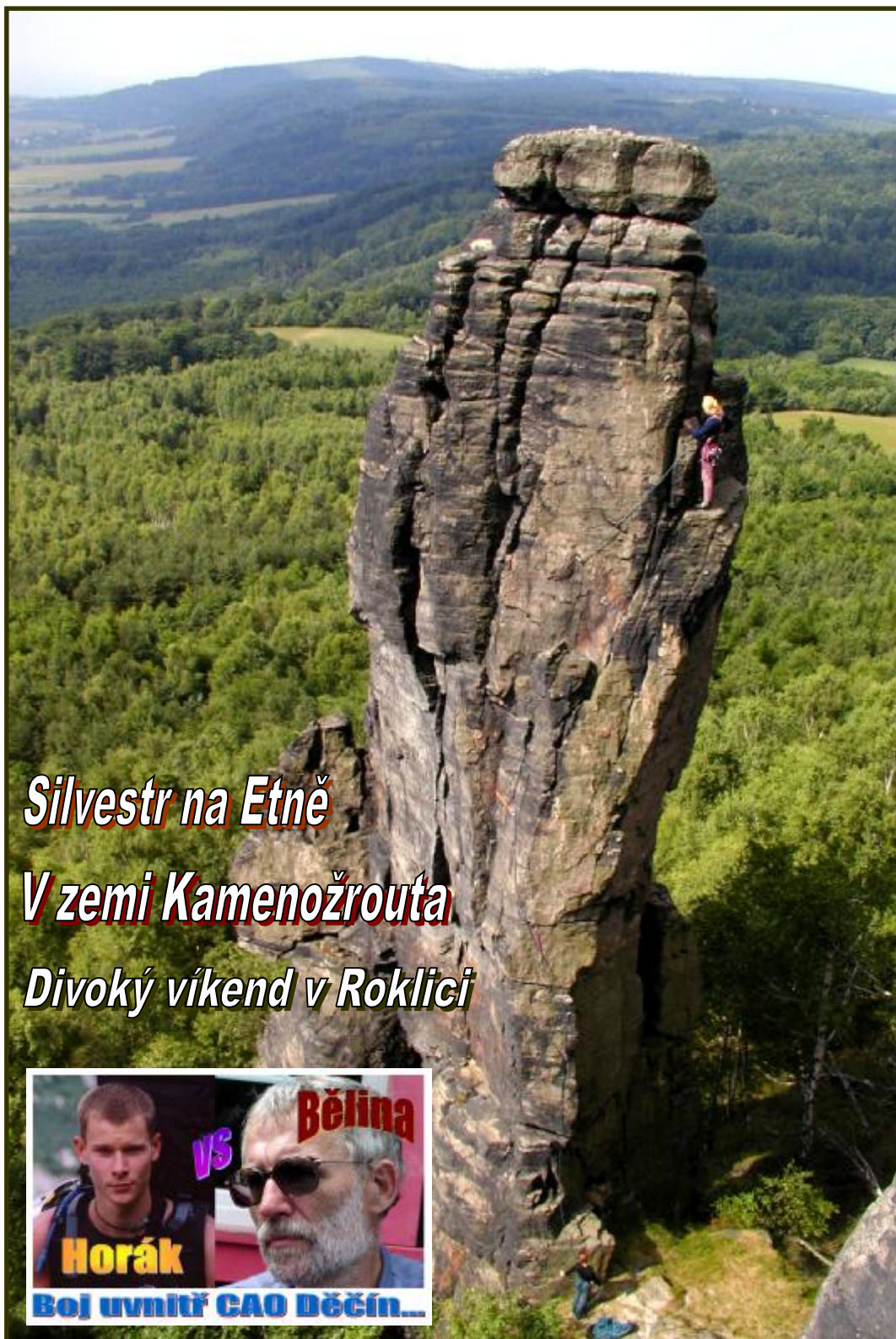

ALAIN ROBERT

„Dávám přednost krátké a intenzivní existenci před dlouhým a nudným životem. Sólové lezení je pro mě životní filozofie a ne sportem. Miluji dobrodružství a nejistotu. Při lezení bez jistoty nikdy neexistuje absolutní jistota. To mě fascinuje, to mě žene ke stále extrémnějším výkonům. Nejsem sebevrah, ale v určitých slova smyslu jsem hráč. Hraji si se životem. A se smrtí...“

V tomto čísle

- ▼ Co nového v CAO Děčín
- ▼ Etna 2002/2003
- ▼ V zemi Kamenožrouta
- ▼ Jindřichova skála
- ▼ Víkend v Roklici
- ▼ Nové cesty
- ▼ Střípky
- ▼ Čeká nás a mnohé další...

Silvestr na Etně

V zemi Kamenožrouta

Divoký víkend v Roklici

Stará cesta na Dogu, Tisá. Leze Jiří Šťastný © Foto 2003 Marie Šťastná

Horolezecký oddíl CAO Děčín 2003

Pouze část...

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

Červnová schůzka CAO Děčín proběhla, jako vždy, první středu v měsíci, tedy 4.6.2003 „U Makůvky“ na zahrádce. Sešlo se nás poměrně mnoho, včetně několika milých hostů. Makůvka již předem vyhlásila, že kdo přijde v novém oddílovém tričku, bude mít (první) pivo zadarmo. Doufám, že toto nebyl ten hlavní a jediný důvod tak hojně účasti.. :o)

Program schůzky byl následující:

- **CAO News.** Rozdání posledního čísla, připomínky, náměty pro číslo nové.
- **HOCYBOJ.** Informace o změně termínu cyklistické akce na 4.10.2003.
- **Sraz horolezců v Roklici.** Pozvánky a dohodnutí cesty na jubilejní memoriál Karla Blažka.
- **Různé.** Fotografie z lezení, z Bezmezného Mezno a jiných akcí, plánování lezeckých výjezdů, diskuse, volná zábava.

Červen znamená jediné – sezóna je v plném proudu. Vyhráté skály jsou olepené lezci, deničky se plní jedním skalpem za druhým a večer u táboráků s kytarou se sprádaají plány a rodí nové lásky a přátelství.

Tak to má být, takže dosti slov - více se o jednotlivých akcích dočtete na dalších stránkách. Příjemné léto...

Good Climbing Adventure and Outdoor!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 6. srpna 2003 v restauraci U Říhů v Děčíně Letné od 18.00 hodin.

Etna 2002/2003

Silvestr na nevyšší sopce Evropy..

Filip Felipe del Sur Zahradník

HO Beroun

Tak už jsem se po vánocích začal doma nudit. Ale kam vyrazit, když počasí se dá slušně vyjádřit jen slovem shit? Sníh nebyl ani na horách, zato mlha, déšť a ledovka, kombinace zralá na mašli, všude. Inu doma jsem otevřel atlas, podíval jsem se na povětrí v Evropě a už mi bylo jasno. Jasno je totiž ve středomoří, zlákala mě Sicílie, s kopcem zvaným Etna, daleká, ale dostupná za rozumný peníz.

Ráno 28.12.2002 vyrazím vlakem směr Linz, Innsbruck a Bolzano, kde rozbaliuji bivač a další den pokračuji směr Firenze, Roma, Napoli a 30. prosince mě vyplivuje vlak v 5.15 v žst. Catania-centrale. Cesta byla fakt zábavná, jsem hrdý, že jsem s přehledem zvládl italský chaos. Jdu se podívat po městě, všude spousta čerstvého popela a po rozbřesku vidím že Etna etní fest... Teplota před východem slunce byla 14°, co víc si může člověk přát. Nacházím autobus, který mě má vyvézt na výchozí bod, horský hotel Etna Sud. Krajina, kterou brázdíme busem je fakt zvláštní, pro našince nezvyklá.

Asi 2 km pod hotelem jsou na silnici zátarasy a karabiníci. Přichází horský vůdce-profik a na celý autobus oznamuje, že kvůli čerstvé lávě se smí na vrchol pouze s ním, a to za dvacet babek. Jo kámo, tak na to zapomeň, já jsem z chudého Česka, a navíc na takový hrb to zvládnou sám.

Vystupuji z busu, jdu po turistické okružní cestě a za chvíli nacházím boudu z lávových šutrů, kterou určuji jako svoji základnu. Batoh do křoví a pokračuji traversem okolo Etny

abych viděl kudy zítra. Potkávám krajany z Brna, vyráží večer na vrchol, prej si to tady dost hlídaj. Vracím se do BC, vaším večeri a za setmění jdu spát. Ještě než usnu vidím kroužit vrtulník a za chvíli dvě čelovky, jak míří dolů - krajani měli smůlu...

Ráno, na Silvestra, vyrážím okolo osmé. V pohodě stoupám nahoru, když letí hlídka, skáču za šutr v lávovišti. Asi mě neviděli, tak stoupám dál. Přejdu pás starší lávy a dostanu se do zóny popele. Paráda, přijde mi to jako chodník. Zachvilí se dostávám do sedla. Vlevo je hlavní kráter, který se začíná nořit do mlhy, vpravo vedlejší, z kterého se dýmí. Zamírím do mlhy, ve směru hlavní kráter a stoupám. Nejdříve po oblínách z popele, později naskočím na jakýsi hřeben, hodně rozbitý a ten mě vede na vrchol. Čím výš, tím hůř. Vichřice nabývá na síle. Ještě že cestou jsou "ohřívadla" - bloky z nichž sálá teplo, jako z kamen. Věru zajímavý pocit sedět v mlze a vichřici u kamen. Konečně docházím na místo kde se hřeben láme. Určuju to jako vrchol. Paráda – je Silvestr a já stojím sám na vrcholu téhle krásné sopky. Počasí se však stále více kazí a tak se po chvíli obracím k sestupu.

Při cestě dolů jsem si usmyslel narovnat výstupovku, takže místo doleva jdu rovně. To vše ve vichřici, která má fakt sílu. Dostal jsem se do míst, kde je led pokrytý popelem, málem jsem na tom ujel. Ještě že jsem měl čakan.

Tak jdu doleva, logicky se dostanu do výstupovky. Přitom mě bičuje sníh s kusy popele velkými jako dlaň. Konečně jsem v dobrém, jdu dolů v domění, že je vyhráno. Mraky se na chvíli roztrhaly a já nevím kde jsem. Absolutně se neorientuji. Asi jsem moc na západě. Abych se dostal k BC, musím doleva. Tak jdu doleva, pásmem džungle se dostávám na jakousi lesní cestu. A pořád doleva. Docházím k silnici, zastavuju auto a ptám se, kam vede silnice. Dolů vede do Taorminy, město asi 30 km od Catanie. Takže místo na jihu jsem na severu!

Musím se vracet. Po lesní cestě stoupám zpět a ve 22.30 jsem v první civilizaci, asi 40 kilometrů od BC! Kupuju si v pekárně pečivo, zapíjím ho vodou z vodovodu. Jdu dál po silnici a o půlnoci jsem v městečku Zaferane. Dávám si novoroční přípítek z vodovodu a pozoruju rachejtle hluboko pod sebou v údolí.

Teprve pak konečně narazím na ceduli Etna-Sud a vím, že jdu kýženým směrem. Je to pořád do kopce, a když vidím ceduli 33 km, tak to vzdávám, na to fakt už nemám...

Prospím se 2 hodinky v křoví a vracím se do Zaferane. Ráno na Nový rok v 5.30 si kupuju v kavárně skvělý pečivo. To jsou služby! Pak už jen dolu 15 km k moři, cestou se živím dozrávajícími mandarinkami. Vlakem do Catanie, taxíkem do Nicolosí, cenu naštestí usmlouvám. Pěšky 16 km po silnici v dešťosněhové bouři zvládám jako nic a v 6 večer, po 34 hodinách jsem konečně opět u batohu v BC...

Další den je krásně, vidím dvě postavičky Brňáků, jak stoupají vzhůru. Hodně zdaru kluci, já jedu do Catanie. Prohlížím si město, večer jedu do Siracus. Těm patří další den

a musím uznat, že to už není Evropa, ale arabská řít'. Večer se vydávám na dlouhou cestu domů.

**Ohlídám se zpátky - na Etně je nyní ve tmě krásně vidět čerstvá rudá láva. Sbohem Etno!
Bylo to fakt super!**

Lezení v zemi Kamenožrouta

Jaro v Paklenici..

Jana Jíchová & Vlasta Domes

CAO Děčín

Dubnové lezení v Itálii a Francii nás tak navnadilo na vyhráté vápno, že jsme doma vydrželi sotva týden a začali se chystat na květnové svátky do Chorvatské Paklenice.

Bylo těžké narychlo sehnat další dvojku, tak jsme odjeli s Janou sami. Nezávisle na nás už týden v Paklenici operovali Tomáš, David, Pavel, Dan a Michal. Před naším odjezdem přišla od Davida zpráva, že první tři dny v květnu jsou v Paklenici závody *Bigwall speed climbing* a jsou tam neslučitelné zácpky lidí.

Do Starigradu jsme přijeli pozdě večer. Zajeli jsme se ubytovat do „našeho“ klidného kempu u moře naproti fotbalovému hřišti. Jaké bylo naše překvapení, když jsme místo klidného prázdného kempu našli hlučný chuchvalec aut a stanů. Většinou tady byli Slovinci, kteří přijeli na svátky za lezením. Zde nám přišla další zpráva od Davida, že na nás čekají v bistro na molu. Molo i bistro jsme našli hned. Pavel nám barvitě líčil jak je Poláci v bigwallu předběhli, pak na ně shodili kámen velikosti meteoritu a nakonec museli ty Poláky málem zachraňovat ze stěny. Vyprávěl nám o velkých ještěrkách a svlékajících se zmijích, které potkali na sestupu z Aniča Kuk. Útrata v místním bistro nebyla asi malá, protože na závěr všem u stolu přinesli gratis pivo a panáka slivovičky.

Na noc jsme zůstali v lesíku plném stanů poblíž moře. Ráno v šest nás budil David s tím, že na začátku lesíka vybírají policajti pokutu 10 euro za auto. Rychle jsme se sbalili a odjeli do Seline. Chtěli jsme se zajet podívat na závody, ale v Paklenici bylo takové množství lidí, že volná místa k parkování byla až kilometr před vjezdem do parku! Rezignovali jsme a přemístili se na molo, kde jsme prolonošili

celý zbytek dne. Sluneční výheň a místní silné pivo Karlovačko některé z nás rychle uspalo.

Hovořice o domorodcích, kluci často používali slovo Kamenožrout. Všimli si, že všude v okolí jsou kameny, zdi a domy jsou z kamenů, kameny všude leží a všude se využívají, a pak někdo z nich utrousil, že ty kameny snad i žerou, a přezdívkou byla na světě. Ve skalách jsme dokonce potkali psa Kamenožrouta, který se snažil čelistmi rozdrtit vápencový valoun. Dan si chtěl skočit z jeřábu bungee jumping, ale Kamenožrouti z taxi 50 euro za skok neslevili ani kunu. Určitě se jim to „vyplatilo“, protože si za celý den nikdo neskočil. Večer nám kluci nechali zbývající vstupy do parku a odjeli domů. My jsme se ubytovali v kempu Ivan v půli cesty mezi Starigradem a Seline a za 3 eura na osobu jsme naslouchali šplouchání přílivu.

V pondělí jsme si přivstali a vyrazili do populárního lehkého bigwallu *Masoraški* (5c, 350m, 11délka) na Aniča Kuk (sektor Klin). Nástup a první mohutný štand jsme našli téměř bez problémů, jen nám bylo divné, že do toho štandu nešla cvaknout žádná karabina, ani stará česká. Později jsme se dozvěděli, že to byl pomník! Všechny délky byly lehké, jen předposlední délka vyleštěnou ramenní spárou za 5c byla s batohem na zádech vskutku nepříjemná.

Celá cesta byla ve stínu, sluníčko nám nafackovalo až těsně pod vrcholem. Sestoupili jsme nejkratší (neznamená nejrychlejší) cestou jištěnou ocelovými lany přímo k parkovišti.

Další den jsme si přelezli skoro všechny krátké cesty u vstupu do skal. Od rána se tam pracovalo, hučely sbíječky, občas se z tunelu ve skále ozvala detonace. Opravdu skvělá atmosféra na lezení. V poledne jsme toho měli tak akorát a odjeli jsme se vykoupat.

Středa byla typickým „odpočinkovým“ dnem.

Kolem desáté jsme v pekelném vedru vyrazili na procházku přes Malou Paklenici do Velké (v Malé Paklenici se neplatí vstupné). Na začátku údolí něco zasyčelo pod kameny a před námi přeběhl první had. Vzpomněli jsme si na Pavlovi zážitky s Paklenickou faunou. Viděli jsme i velké ještěrky, které nám Pavel popisoval – koupali se ve sluneční lázni a hrály si na

neviditelné. Průvodce praví, že Paklenice je jediné místo v Evropě, kde volně žije sup bělohlavý. Toho jsme neviděli. Procházka byla nad očekávání delší a byli jsme rádi, že jsme do kempu dorazili ještě za světla.

Po celodenním odpočinku jsme v pátek našli do dalšího bigwallu na Aniča Kuk, vlastně to byla kombinace dvou cest – čtyřdélkové *Šalaški* na Stup (4c, 120m) a klasického výlezu ze Stupu na vrchol cestou *Brid za veliki Čekič* (5b, asi 230m). Tentokrát jsme lezli bez „zbytečnosti“ (náhradní lano a oblečení) a lezlo se výrazně lépe. Podle okopírované stránky z průvodce (nechtěli jsme tahat celého průvodce) jsme měli být po 10 délkách na vrcholu. Místo vrcholu nad námi čněl sporadicky jištěný hladký kout, který se nedal obejít. Maglajz na milimetrových lištách nevěstil nic příjemného. Nakonec délka byla jednodušší, než na první pohled vypadala, a po dalších dvou délkách jsme stáli na vrcholu. Na kopii z průvodce nám totiž chyběl kus cesty.

V sobotu dopoledne jsme přelezli pár dvoudélkových cest u vstupní brány, potkali jsme další partu z Děčina, poklábosili, večer jsme se utábořili v lese u mola a brzy ráno odjeli zpátky do Čech.

Jindřichova skála

Staronová oblast

Petr Rysák Vránek

HOKET Praha

Říká vám něco Jindřichova skála? Vydáte-li se na Hořovicko, sjedete z dálnice Beroun – Plzeň a dáte se na Komárov, Ptákov, Chaloupky a Malou Vísku, jste už nedaleko. Auto můžete nechat zde a vydejte se směr VOJENSKÝ PROSTOR. Je to od závory asi tak daleko, jako ze vsi od zastávky autobusu. Závora je asi tak v půlce cesty, celkově to bude asi 300 – 400 metrů.

Od strany co přijdete není až na pár šutrů skoro nic vidět, celá stěna je totiž odkloněna dál do prostoru. Je tvořena z tvrdého křemene a z vrcholu je pěkná vyhlídka na rozsáhlé lesy a hrad Valdek.

Cesty jsou vyskobovány, ale sada hexů a stoperů se hodí. Většinu cest udělali v letech 1979 – 1982 O.Löw a J.Čáp. V roce 1984 zde dělal cesty J.Žižka a Moulis. Letos tam pár cest udělal Jirka Sailer a Sláva Krob.

Masív není na frekventované vojenské kótě, a tak se není čeho bát. Jedině když je cvičení, tak je závora zavřená přes cestu a hlídá ji voják, ale i ten se dá oblafnout. Tak vznikla i cesta od Jirky Sailera nazvaná Dělostřelecká hrana. Zrovna když Jirka dolézal tuto cestu při prvovýstupu ve vrcholové partii, začaly asi tak kilometr od nás na dopadovou plochu dopadat dělostřelecké granáty. Byl to opravdu děsný rachot a hned byl název cesty na světě..

Podrobnosti a další informace o „Jindřišce“ lze také nalézt na www.lezec.cz. Je tam i kompletní průvodce. Zaleze si tam opravdu každý, jsou tam cesty od vyložené lehkých po těžké. Také je tu naleznete dost boulderových záležitostí – největší balvan se jmenuje Rolling Stones.

Bivakování a ohniště je přímo u skal. Dobré je mít mapu „Brdy a Rokycansko“, turistická mapa č. 34. Na cestách Vyhazovací a Objevitelská je vrcholová kniha, kde je také průvodce celé oblasti. Vyšší skály jsou v pravé části, směrem doleva se snižují. Vyhazovací cestu najdete vpravo a Objevitelskou vlevo, značeno u úpatí.

Bohužel v Malé Vísce není ani obchod ani hospoda, ale nezoufejte – dobrá restauračka, kde i vaří, je v Chaloupkách.

Další vydatné lezení se nachází za rybníkem, směr Mrtník. Jmenuje se Mrtnická skála. Z druhé strany je vesnice Kváň (od Jindřišky asi stejně daleko, jako do Malé Visky) a tam jsou hospody dvě.

Takže, dobře si zalezte!

Divokej sraz v Roklici

aneb "to sou víkendy"...

Petr Jícha

CAO Děčín

S Jirkou Chárou jsme rozhodli, že na oblíbený roklický sraz horolezců vyrazíme už v pátek ve 13:07 vlakem, abychom tam přijeli dřív a mohli ještě 'vylít' pár cest, než začne pravé večerní veselí. Netušil jsem, že dobrodružství začne už na nádraží v Děčíně.

Postávám s báglem na peroně a sleduju hodiny. Je 13:07 a výpravčí to už odpískal a vlak se pomalu rozjíždí. Jirka akorát

vybíhá poslední schody na peron, ale už je pozdě, nestihneme to, tak mu akorát ukazují právě projíždějící vlak se slovy: „ten byl náš“.

Postěžoval na městskou dopravu a na špatně nařízené hodinky. Naštěstí hospody mají otevřeno, tak jdeme počkat na další spoj do blízké hospůdky. Další vlak už nám neujel a my se konečně dostali do České Lípy, odkud se dále pokračuje do Zahrádek a odtud pak pěšky přes Holany do roklického údolí. Na nádraží v ČL se ptáme postávající výpravčí na vlak do Zahrádek. „Jo, ten ještě asi nepřijel“, odpovídá. Jirka koupil ve stánku zásoby nutné pro přežití dalšího cestování a pak si vzpomíná, že vlaky směrem na Zahrádky jedou z jiného nástupiště za stánkem. No jasně. Přicházíme k vlaku a výpravčí nám sděluje, že vlak už měl dávno odjet, ale že má zpoždění. Naštěstí pro nás. Nastupujeme a s blaženým úsměvem otvíráme čerstvě vychlazené zásoby. Po vystoupení v Zahrádkách nás čekala cesta polem nepolem do Holan a dál až na tábořiště. Naš CAO tandem konečně dorazil na místo konání. Je zde zatím pár lidí a ti většinou postávají u stánku, kde je, jak jinak, centrum všeho dění. (Na baru lze dokonce sehnat poslední vydání CAO News...)

Postavili jsme stan a vyrazili do skal. Známou hvězdičkovou údolní cestu na Zlého bratra se nám podařilo přelízt bez šrámů. A pak už následovaly lehčí cesty. Při cestě směrem k Jakubičkovu potkáváme Karla Bělinu, který nám doporučuje jeho novou cestu Ferda z mraveniště (opravdu hezká cesta). Právě tady potkáváme partičku lidí, kteří přijeli na sraz s touhou vyzkoušet si lezení. To nás samozřejmě těší, zvláště pak, když v partičce je převaha mladých dívek - fotbalistek Hadimršek ze Žandova. Jirka jim odjistil cestu na Jakubička a všichni byli spokojeni. Čas byl tak akorát zabalit a vrátit se do víru všeho dění, do „kempu“.

Večer se začíná rozjíždět. Oheň plápolá a vzduch je provoněn vůní opékaných uzenin. Debatuje se o všem možném, hlavně o lezení a pomalu se vyprazdňují první sudy. Z pohody nás pak vyvedla nepříjemná událost na proslulé houpáče. (O tom v jiné části CAO News.)

Atmosféra pak byla trochu narušená předchozí příhodou na houpáče. Pak ale přichází ke slovu kytara: „A me tu ha nadži vava jaj dari dari daj...“ od Nerezů nás neskutečně naladila do dalšího zpěvu. Musím říct, že Žandováci prokázali, že mají tuhej kořínek a pařili - bylo vidět, že se toho neboje. Měli svoje zásoby a rádi se podělili. Jirka se střídal o kytárku s Oldou. Prostě pěkný mejdan. S přibývajícím časem se lidi ztráceli ve svých stanech, ale protože Žandováci byli k neutahání a měli pořád žízeň, hrálo se až do svítání.

Trocha spánku, ale kolem osmé hodiny jsme se už probudili do prosluněného dne, zhruba po tři hodinovém spánku. Jirka navrhuje posnít u stánku, vyprošťovák je vyprošťovák. Je to rebel. Já se nějak necítím, ale Jirka se vydává lézt s Pavlem Henke a dávají pár sedmcéček. Já ještě ulehám, ale po hodině už je ve stanu asi 50 stupňů a to už je i na mě dost. Nasazuju sedák a vyrážím do skal. Teď už dopad' spánkový deficit a hlad i na Jirku a s Pavlem H. pokračuju já. Protože jsme očekávali příjezd dalších členů CAO vracíme se po pár cestách do tábora. Tady už debatuje Jirka s Táňou Lošťákovou a Tomášem Hrabáněm, kteří právě dorazili. Za nedlouho přijíždí další část CAOčkařů - Pavla Kachin Kudrhaltová, Libor Turbo Svoboda a Hans Honza Šmíd, který okamžitě běžel hledat signál svého operátora. Libor přivezl nový efektní stan. Byl pro dva, ale tři se tam prý v pohodě vyspí. No kdo ví, jaký záměry kluci měli. Stavba jejich stanu výborně pobavila pár přítomných lidí

v táboře. Aby ne, opravdu bylo na co koukat a hlavně komentáře kolem toho byly neskutečné. Na počtvrté se jim za přispění ostatních konečně zadařilo. Tři karimatky vedle sebe se tam fakt nevešly. Pak už hurá trochu svěží (kus žvance a nějaký ten kalíšek) zase do skal. Cestou k Vose bažiny a klíšata (repelent samozřejmě nikdo neměl). Vylezli jsme pár hezkých cest. Honza neustále lovil signál a posílal jednu SMS za druhou, ale za to si dal s Pavlem Henke prvovýstup na Jánskou věž.

Večer se pak v táboře objevilo mnoho nových a také známých lidí. Kamarádi, lezci z Německa, dali do placu zdarma sud německého piva, (musím říct, že bylo dobrý) a zase se pilo, debatovalo a opékalo všechno možné. Bohužel už chyběla kytara, ale bavili jsme se výborně. V půl druhé ráno bylo natočeno poslední pivo, ale akcička opět pokračovala téměř do svítání. CAO a Hadimršky byli opět u toho.

V neděli ráno k nám do stanu zavítal Karel Bělina, že dělají prvovýstup na Jabloneckou stěnu a ať přijdeme. Cesta to byla opravdu nádherná (Přikovaný přízrak VII) a prvovýstup bylo nádherné zakončení už tak skvělého víkendu.

Už se zdálo, že odjezd bude probíhat normálně, ale Liborův Pašík měl přední kolo totálně utopené v bahně. Vytlačení auta znamenalo pro tlačící posádku slušnou bahnitou sprchu. Ale zase sprchu jsme během víkendu neviděli, tak co. Nejvíc bahna si nachytil Jirka, ale s vědomím, že do Holanské hospody je to kousek, si z toho nedělal nic. V Holanech jsme pak doplnili tekutiny a pokračovali dál, ale při cestě jsme ještě úplně náhodou zabloudili k hospůdce, kde měli kančí speciality a tomu se nedalo odolat..

I přesto, že účast CAO na roklickém srazu nebyla tak velká, dá se říct, že jsme byli vidět i slyšet (vid' Jirko). Víkend byl móoc povedený.

Nezbývá než dodat naše oblíbené: „To sou víkendy“ a těšit se na další takový.

Jak to vidím já...

aneb můj pohled na práci Karla Běliny

Jan Horáček Horák

CAO Děčín

Je středa, už odpoledne a já jdu z Tisí dolů do Libouchce. Proti mně to valí červená Škodovka a z okýnka

mává Karel Bělina. Staví a tak dáváme krátkou řeč. Ptám se ho kam jede a jsem zvědavý jestli to tentokrát bude Tisá nebo Ostrov. Vylejá z něj, že jede měnit slaňák na Jánusovu hlavu v Tisé.

V pondělí jsem tam lezl, dokonce třikrát a nezdálo se mi, že by s ním bylo něco v nepořádku. Jen mě na vrcholu překvapil dobírací borhák a potěšila nová kniha. Nahlas se divím, proč ho jde měnit, když je OK a odpověď mě naštvala. I když nepřekvapila.

Vysvětlil mi to tak, že tím, že je slaňovací kruh hned nad cestami Manželská a Grand Prix 68, tyto cesty se lezou top rope a tím se hodně olejzaj. Lezou je i lidi, kteří na cesty nemají a prostě je kurvěj. Proto jde nerezový slaňovací kruh vytlout, a chce ho dát někam, kde nevedou cesty. Snažím se argumentovat tím, že je jedno, jestli tam ten slaňák je nebo ne, protože každé, kdo bude chtít, si dá do dobíráku dlouhou smyčku nebo dvě kratší a ty cesty se stejně top rope polezou. Jenom k opotřebení skály v cestě vznikne i velké opotřebení vrcholu a okraje a to dřením smyček. Takže to bude ještě horší než předtím. A ještě k tomu vznikne nová díra po kruhu.

Prostě s tím nemůžu souhlasit, ale Karel mele svou a ještě přidává, že je to degradace prvolezců. Má na mysli asi klasiky, protože jmenoval pana Zabílku. Nechápu, jakou degradaci a bylo mi vysvětleno, že se degradují tím, jak cestu lezou lidi co to neumějí a jističi je nahoru spíš vytáhnou a lezci si v ní třeba 20 x sednou. Já mezi klasiky bohužel nepatřím a také si nepamatuju dobu, kdy oni dělali prvovýstupy, ale určitě „klasici“ nepoužívali nylonové lano s 8 pády, expresky a super lezečky. Tak mě napadá, jestli to není i degradace těch dřívějších lezců, co to lezli s konopným lanem a naboso. OK, tak já to přiznám. Asi se je snažím degradovat. Mám boty, mám sedák a občas používám maglajz, na písku!! Taký se snažím si ve vzpomínkách vybavit obrázky Karla, z nedávné doby, kdy bych ho viděl lízt jen tak na konopáku navázané okolo hrudi. Hovno. Degraduje je taky. A ještě, co tak slavné stavění a boční jištění. To je taky proti pravidlům a klasici to používali.

Řeč se stáčí na dobírák na Duhovce v Labáku, ten je tam taky úplně k ničemu, protože se prý na věž vyleze starou cestou a údolky se lezou top rope. Ale to jsme už zase na začátku...

Dál Karel vytahuje z kufru auta 2 borháky. Je pravda, že jeden duralovej a druhý rezivej. Ale monolog o tom, že všechny borháky vytahuje, protože jsou úplně na hovno a že to do skály nepatří mě začíná zase trochu štvát. Ukazuje své kvalitní kruhy a srovnává. Kruhy prý drže a s borhákem stačí jen trochu zakroutit a je venku. A jsou hnusný. A když už to jištění člověk do té skály dává, tak ať pořádně.

Zase si myslím, že je to jen věc názoru. Když se kouknu na skálu, kde čumí velký, jasně žlutý nebo oranžový kruh působí to na mě mnohem víc rušivě, než malý, stříbrný borhák. Co se kvality osazování týče, jedte se podívat na Vrabinec. Tam je od Karla jištění mraky, ale jak ho tam dal? Třeba jeden nejť - roztahovací tyčka se při zatlučení ohla a kouká cca 2 cm ven. Za prvé je jasný, že když kouká, není dotlučena až ke konci a tím pádem není nýt pořádně roztažená a moc nedrží, za druhý to vypadá blbě, když z jištění něco ohlíhlo 2 centáky čumí. Další Karlovo jištění tam jsou nerezový „U“. Když už samo domo OK, ale co je alespoň zalepit, aby se tam v zimě nedostala voda a zmrzlá netrhala skálu?

Spousta lidí mi na to může říct, že já jsem v životě žádný kruh ani knihu nevyměnil a že Karel to dělá ze svých peněz,

ale proč? Protože to neumím, nemám na to čas ani chuť a nechci to zprznit. Když bych to dělal, dám místo 20 jištění za odpoledne 3, ale pořádně.

Ještě ohledně borháků. Jsou na většině nových cestách v Labáku a lezci do nich skáčou tlamu za tlamou a borháky drží... Že vytahuje dobíráky v Tisi na čelovkách je taky svinstvo. Jednou mele o klasicích a prvolezcích, jakou si dali práci při prvovýstupu a podruhé vytlouká cizí borháky. A já měl pocit, že ty tam nejsou od jakživa. Někdo je musel koupit, jet do skal, vytáhnout tam to haraburdí, udělat díru a zasadit tam hák. Takže něčí práce. A k čemu? Aby ji nějaký postarší egoista, kterej ve své době udělal dost a dost dobrých věcí, ale teď už dělá jen škodu, zničil?! Karlovi se taky nelíbí, když mu někdo sebere novou knihu, která ho stála spoustu času a peněz. A to kniha je trochu něco jiného. Když někdo udělá 2-3 zbytečný díry do skály, tak se to nevrátí.

Dokážu si živě představit, co by se dělo, kdybych já, jako zastánce borháků, přišel a bez dovolení vyměnil na Karlových cestách kruhy za háky. Dostal bych na hubu, byl bych za toho špatnýho, nikdo by se mnou nemluvil a ještě, kdybych měl náhodou někde vlastní cestu s vlastníma hákama, tak by přišel a z pomstychtivosti by mi ji vytloukl. Ale ha. Když on vytluče, cizí háky a dá tam svoje kruhy je to OK. Do prdele - jednou jsou v pravidlech háky povolený, respektive nejsou zakázaný, tak ať si je tam kdo chce tluče, pokavaď to bude podle těch pravidel dělat. Ale abych natloukl hák a nějaký kokot přišel s tím, že se mu háky nelíběj a vytloukl ho..., ať jde do prdele. Tak. Je to jako hrách na stěnu házet.

Tak házu dál. Když se Karel zmiňoval o pravidlech a konkrétně o tom, že se ty háky dávaj blízko, že on má šňůru a když je na konci, může tlouct kruh moc jsem tomu nerozuměl. Stál přede mnou člověk, který se tady ohání pravidly a šňůrou a přitom je sám nedodrжуje. Při prvovýstupu na pískovci se taky skoby nesmí používat a jestli Karel neměl skobu při děláni např. cesty Bylo nebylo na Vztyčenou věž, tak ať mě sní obr...

Napadlo mě, zeptat se, proč nejde vytloukat háky do Labáku a do Žlebu, protože tam jich je spousta. Postupových i slaňovacích. Tam je to prej dokurvený úplně a může se na to vysrat. Proč se na to proboha nevysere i v Tisi a v Ostrově a vůbec ve skalách? A Labák - tam by mu rozbili hubu. Na otázku vlastně neodpověděl...

Naštěstí Karel zastavil svoji Škodu v docela blbým místě v zatáčce a napadlo ho, že tam překáží. Já už taky neměl sílu na debatu a když zastavilo auto s nějakými jeho známými, rozloučil jsem se. Dost našťvaný, ještě víc bezmocný.

Je jasný, že Karel je člověk, který pro skály a lezce v nich udělal strašně moc, ale kdyby před tak 5 lety odešel do důchodu a na skály jen vzpomínal, udělal by líp. Nepáchal by víc škody než užítka a měl by čisté jméno.

Tohle je jen část toho, o čem jsme se bavili, ale ta podstatná, která mi hnula tělem. Asi určitě svým článkem nezmůžu nic, Karla nezastavím, ale nerad bych si připadal jako jeden z mnoha, který mlčí.

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Labské údolí – pravý břeh

Masiv Zimní stěna - Lední medvěd VII

27.5.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Zleva do S stěny, jí a sokolíkem přes kruh do zářezu (velké hodiny). Zprava při hraně na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Lachtaní tanec VIIIb

3.6.2003

Vladislav Nehasil, J.Paul, D.Nehasil

Pod přepadlým blokem přímo stěnou, výše zleva (nebo zprava) na blok. Jako cesta Tulení na vrchol.

Diktátor – Nejslabší máte padáka Xb

3.6.2003

Ondra Beneš – Tomáš Sobotka – Jindřich Hudeček

Z komína přes 1. bh cesty "Stará záležitost" doprava za hranu do údolní stěny, který si v zápětí vycvaknem a pokračujeme dále převislou stěnou a výše hranou přes 5 bh k 6. bh (slaňovacímu).

Poznámka: Cesta je dlouhá asi 25 m. Jedná se o ryze sportovní cestu, která je vylezena pouze stylem AF a podle našeho odhadu si myslíme, že se obtížnost bude pohybovat kolem jedenáctého stupně (asi tak 8b fr. stupnice).

Masiv Fregata - Záchranný kruh VIIIb

21.3.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Vlevo v J stěně pomocí trhlín a stěnou ke kruhu. Stěnou vlevo ke hraně, tou výše stěnou šikmo vpravo nad převisem ke 2. kruhu. Stěnou přímo přes 3. kruh na vrchol. (Slaňák.)

Masiv Fregata - *Modrá laguna VIIIb

18.3.2003

Vladislav Nehasil x Jan Paul x David Nehasil

Trhlinami podél SZ hrany na konec (kruh), výše hranou (2. kruh) na vrchol.

Masiv Fregata - Fajnové ručičky VIIc

14.3.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Středem S stěny (kruh) ke spáře a tou na vrchol.

Masiv Pražská stěna - Letenská pláň IXa

8.6.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Z bloku ve středu stěny šikmo vlevo přes 3 kruhy na hranu (4. kruh) a tou přes 5. kruh ke 3. kruhu „Vzpomínkové cesty“. Tou na vrchol.

Jarní věž - Změna plánu VII

17.6.2003

Vladislav Nehasil, J.Paul, D.Nehasil

Asi 3 m vlevo od nástupu cesty „Harlekýn“ stěnou přímo (hodiny) na vrchol.

Klárka - Letní rozjímání VIIb

25.6.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Asi 5 m vlevo od nástupu „S koutu“ zprava stěnou do středu pilíře k 1. kruhu. Stěnou přes 2 kruhy na zarostlou polici (stanoviště) a stěnou přímo (4. dk) na vrchol masivu. Jako „Náhorní cesta“ na vrchol.

Labské údolí – levý břeh

Bleší Trh - Vertikální Pokušení Xb

19.06.2003

Tomajda a Ondra D. Žleb Company

V pravé části údolní stěny přes 6 bh na vrchol.

Hulící Salónek - Krátký kouř IXb

19.06.2003

Tomajda a Ondra D. Žleb Company

Převíslou stěnou přes 4 bh do rajbasu, kde si zatleskáme za zády a padáme dolů. Poznámka: Přístup je od cesty „Pukavec“ po fixním laně na malé náměstíčko, z něj na balkónek a odsud cesta nastupuje.

Rybářská Bašta - Vzor 2003 IXb

19.06.2003

Ondra & Tomajda & Hudy D. Žleb Company

Východní hranou přes 6 bh na vrchol. Poznámka: Přístup je stejný jako pod cestu Krátký kouř.

DUBSKÉ SKÁLY - Skály na Skleněném vrchu

Věž Máhusovka - Přesilovka VIc

23.6.2003

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Uprostřed převíslé S stěny přes 2 K na vrchol.

DUBSKÉ SKÁLY - Roklice

Jablonecká stěna – Přikovaný přízrak VIIa

8.6.2003

Pavel Henke, Karel Bělina, Jiří Musil, Jiří Chára, Petr Jícha

Středem stěny přes 2 K na vrchol.

BOULDERY – Labské údolí

Válečná stěna – Armáda spásy 8A+ (boulder)

3.6.2003

Rostislav Štefánek

Asi čtyř metrový boulder

Cirkus - Sweet Little Something 8B (boulder)

2003

Rostislav Štefánek

Dvoumetrový boulder v převisu.

Bořeň – Italská stěna

1). DON ČÍČO RP 4

R. Hamak

Cesta vede z rampy, od štanu u stromu /lepený nýt/ přes dva nýty ke slaňáku.

2). Ládičkov (Projekt)

3). GIARDINO (pieno di erba ;-) RP 6+

22.6.2003

L. Chalupický & R. Hamak

Přes dva nýty a lehčím terainem na rampu - možno slanit z nýtu Projektu.

4). ČIČOLÍNA RP 7

22.6.2003

L. Chalupický & R. Hamak

Hladkou zelenou stěnkou zcela vlevo přes dva nýty, opět na rampu ke štanu DONA ČÍČI - možno pokračovat touto cestou.

Varianta LEVOBOČEK RP 6

22.6.2003

L. Chalupický

Nástupová varianta ČIČOLÍNY - k prvnímu traverzu z komínka.

5). LORIS MANZANA RP 6

27.6.2003

R. Hamak, L. Chalupický, M. Žák

Vlevo od GIARDÍNA dva nýty, na rampu.

6). MUSOLINI RP 7+ (?)

27.6.2003

L. Chalupický j. zd.

Mezi Čičolínou a Lorisem trhlínkou, dva nýty

7). SÓLÍČKO III

27.6.2003

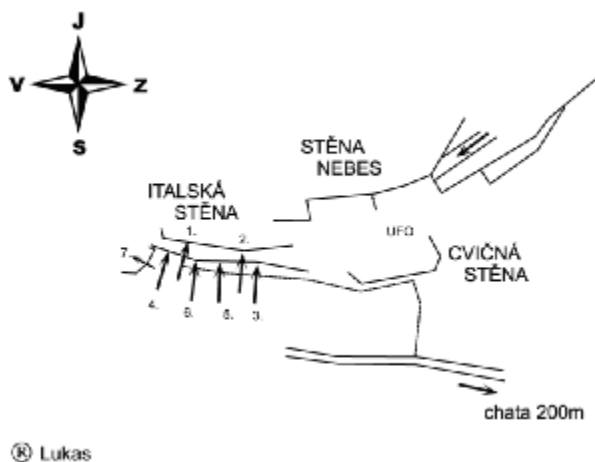
L. Chalupický

Středem položeného bloku.

ITALSKÁ STĚNA - nově odkrytá stěna v první třetině přerušená mohutnou rampou. Horní partie ještě úplně nevyčištěná - volné kameny !! Cesty 3 - 7 vedou ve spodní části stěny - na rampu.

Přístup: od cvičné stěny (chytací zařízení a pneumatiky na zemi) pokračovat vlevo, asi 100 metrů. Teď v létě celý den stín a příjemně!!

Případná kritika (hlavně pozitivní ;-) a ev. poznámky k RP klas. na adresu kefalin@volny.cz ;-))
dobřej klím a Berg Hajl
SKAJP Lukáš

STŘÍPKY..

Rájecký Cipísek

Největší počet nově „objevených“ věží připadá v poslední době pravděpodobně na oblast Rájec nedaleko Tisé. Tu „svou“ věžičku si zde našel a udělal i **Jirka Musil**. A protože je nedaleko Rumcajse, nazval ji Cipísek. V současnosti na ni vedou už čtyři cesty - tu poslední má na svědomí **Jörg Nesheida** a **Johannes Munde**.

E-mail od Honzy Horáčka Horáka

Na dotaz, co je u něj nového, nám z Prahy odpověděl:

„U mě jen to, že jsem konečně zdolal s přítelkyní Mont Blanc. Šli jsme normálkou nahoru a přes Aiguille du Midi dolů – takový přechod masívu. A včera jsem si také vylezl sólo Walterovku VIIa na Sokolí věž v Rájci.“

Dolní Žleb Company ® radí informuje...

Tuzemská továrna na výrobu těžkých cest **The Dolní Žleb Company ®** ve složení **Ondra Beneš & Tomáš Sobotka** (a příležitostně i **Jindřich Hudeček**) vydala prostřednictvím internetu šokující doporučení, kterak se vyvarovat pádu do písku. Jejich objevené sdělení zní:

„Devadesát devět % lékařů doporučuje používat magnesium, jako vhodnou prevenci proti pádu.“...

Máťa obojživelník...

Martina Máťa Motlíková opustila hájemství bezpečných vyhřátých pískovcových stěn a ponořila se do vln zrádné řeky..

„Ahoj Jirko a CAO, koukám, že Michal když se nemůže činit ve skalách jako lezec, činí se alespoň jako informátor... Takže díky za díky a taky za přání šťastného návratu z vody. Pro mě to zase až taková potopa nebyla, jsouce od mála s vodou blíže seznamována a na kurzu vodní turistiky na fakultě řádně omlácena o kamení různých řek. Avšak až obletí svět osudné foto mého ústeckého přítele a Michalovo kamaráda Rudy Huga, který pisky opouští jen velmi zřídka, a Svatošky viděl z vody opravdu poprvé...

První den měl co dělat, aby nezemřel on z toho tekutého houpavého, druhý den jsem měla co dělat abych nezemřela já a loď a posléze naše partnerství a neděle to už byla brnkačka. Dokonce prohlásil, že si to dá příští rok znovu!

Ted' má volno a tak se léčí v Tisé. Foto dodám, děravou loď mi bohužel fotit zakázali (nebyla totiž naše)..."

Test mobilních telefonů

Minulý týden se nám podařilo získat alespoň dílčí výsledky testů mobilních telefonů, které ve svém volnu provádí **Anička Matějčková** z FC Hadimrsky Žandov. Z obsáhlé studie vybíráme:

„...ale já mám telefon rozbitej. Jdou mi akorát SMS. Jednou jsem ho hodila do püllitru s klášterskou dvanáctkou, no a už se z toho neprobral..."

Takže pozor na klášterskou dvanáctku!!

Karel Krombholz oslavil 73. narozeniny

Jeden z předních horolezců v Labských pískovcích padesátých let minulého století, pan **Karel Krombholz** z Děčína Starého města, oslavil 1. července úctyhodných 73 let. Karel Krombholz se zapsal do povědomí poválečné generace lezců především svými prvovýstupy údolními stěnami, které dnes patří do „zlatého fondu“ Labáku. Z těch nejznámějších jmenujme alespoň Údolní cestu na Želvu, Rudolfův kámen, Vřesovou nebo Hladkou věž.

Milý Karle, do dalších let Ti jménem svým i celého oddílu CAO Děčín přeji pevné zdraví a jasnou mysl!

Jiří Chára

Nový horolezecký magazín na našem trhu

Na nový časopis se zaměřením na horolezectví a vysokohorskou turistiku **Adventure**, nás upozornila **Pavla Kachi Kudrhalťová**. Zčista jasna se jí objevil v poštovní schránce. Premiérové číslo totiž bylo rozesíláno (podle nezjištěného klíče) některým adresátům a rovněž tak bylo zdarma nabízeno případným zájemcům prostřednictvím elektronické pošty. Stačilo uvést svoji adresu a do týdne byl časák ve schránce.

Provedení je jedním slovem perfektní. Desky jsou z příjemně matového papíru, vnitřek kvalitní „křídák“. Mnoho pěkných fotografií a články nejen o lezení a VHT, ale i o speleologii, MTB a dalších „Adventure“ sportech. Co se nám nelíbilo, je množství reklam a pocit, že některé články toho moc čtenáři neřeknou (třeba ten s mnohoslibným názvem Když holky lezou s holkama...). Přesto se dá říci, že za cenu 79,- Kč, za kterou bude nabízen, lze získat zajímavý bulletin.

A ještě malý dovětek určený **Táně Lošťákové**, která tak vehementně kritizuje občasně obrázky spoře oděných lezkyň (pravda i nelezkyň) v **CAO News**: Ani si to nekupuj! Je tam obrázek přes celou stránku úplně nahaté holky v sedáku :o)

NESKUTEČNÁ SMRŠT ala King Crimson

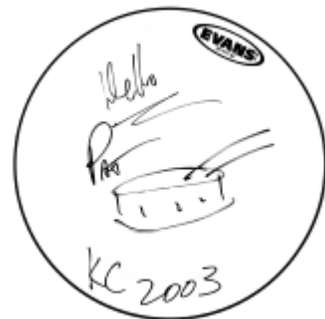
„Fanoušci progresivního rocku to neměli v úterý 17.6. lehké. V Praze hrály dvě legendy - **Yes** a **King Crimson**. Ovšem tak těžké to zase nebylo. Zatímco známější **Yes** se do značné míry obrací do minulosti, radikálnější **King Crimson** hledí vpřed. Ukázal to i zcela vyprodaný koncert v Kongresovém centru.“

Tohle moudro ovšem nemusel nikdo prozrazovat fajnšmekrům z CAO Děčín. První lajna uprostřed, ta hovořila zcela jasně!

O „předkapelu“ se postaral sám velký **Robert Fripp**. Zalezl do svého temného kokpitu tvořeného bednami s neuvěřitelným množstvím hejblátek, nasadil si proklatě vysoko kytaru a spustil dvacetiminutové intro.

Ve 21 hodin vtrhli na pódium kompletní **KC** a v příštím okamžiku nám málem vystřelili mozky z hlavy: Temná Level Five nás přikovala do sedadel a vydechli jsme až po dvou hodinách téměř orgasmického blaha.

Při závěrečné děkovačce získal **Zdeněk Vaishar** pro čtenáře **CAO News** opravdovou raritu: Vlastnoručně psaný pozdrav od božích Krimsnů...

Několik postřehů z XXX. ročníku Memoriálu Karla Blažka v Roklici

- Ku příležitosti významného jubilea věnovali kamarádi z Německa srazu sud německého piva. Pěkným gestem se blýskli **Hanz** a **Jörg Nesheida**, **Johannes Munde** a další spolulezec (*Nezjistili jsme jméno. Pozn. redakce*).
- Mezi horolezci bylo na srazu možné spatřit i známé tváře jako například: **Zdeněk Hubka**, **Luboš Martínek**, **Fery Ampér**, **Láďa Svítek** nebo **Martin Čermák**.
- **Libor Turbo Svoboda** na sobě začal tvrdě pracovat a je to znát. Nejenom že shodil 20 kg, ale tvrdým tréninkem si vyformoval atletické tělo. Aby to náhodou někdo nepřehlédl, chodil celý víkend jenom v červených trenýrkách.
- Titul Miss Roklice 2003 získala v neformální volbě **Pavla Kudrhaltová** alias **Spinning Barbie**. Celou noc ji bok po boku dobrovolně střežili **Jan Šmíd** s **Liborem Svobodou**.
- **Žandov zazářil**. V nejlepším světle se v Roklici předvedla družina ze Žandova ve složení: **Alžběta Bety Jandourková**, **Anička Matějčková**, **Tomáš Matějček**, **Linda Kiki Loukotová**, **Soňa Kolomazníková** a **David Polák**. Přes den lezení ve skalách, večer jako hlavní tahouni zábavy a k tomu všemu jako nevídaní konzumenti pěnivého moku :o)
- **Pavel Buky Henke** si zahrál na odškrtávanou. Obíhal jednotlivé vrcholy, které mu ještě chyběly a spokojeně pozoroval, jak mizí bílá místa v jeho průvodci. Navíc, dokud neudolal spolulezce (J.CH. a P.J.), stoupal k vrcholům sedm céčkama...
- **Karel Bělina** neúnavně tvořil nové cesty, tentokrát v tandemu s **Jiřím Musilem**. Teprve na poslední kousek přizvali posilu **Pavla Henkeho**.
- **Veselá tráva**. Pozdě večer zavoněla u táboráčku různá koření a mnozí neodolali. Hodnocení jednoho ochutnavšího: Rychlý náběh, dlouhý účinek a hóóódně veselo...
- **Co trochu zklamalo**: **Josef Kunzo** začal s výměnou vrcholových knih. Bohužel vyměnil i pěkné staré knihy, které ještě ani zdaleka nebyly popsány a to je škoda.
- **A komáři?** Jako vždycky...

Dvojitý zásah KOSTILAMU

Jak se již zmiňoval **Petr Jícha** ve svém článku Divoký víkend v Roklici, obávaná houpáčka v tábořišti pod Zlým bratrem i letos zaúřadovala. Tentokrát to byl dokonce dvojitý zásah.

V pátek večer se **Kája Bělinové** podařilo uspat tatínka dřívě, než jemu jí a vydala se na dobrodružné noční zhoupnutí. Bohužel zrovna v okamžiku, kdy nahoře na odrazovém místě naskočila na houpáčku **Lenka Tuháčková**. Neštěstí se už nedalo zabránit.

Ozvala se zlověstná rána, Kája odletěla vzduchem o pár metrů níž a vzápětí přistála na zemi z dobrých sedmi metrů i Lenka. Výsledek: Kája přeražené čtyři zuby, rozbitá ústa a rozseknutou dásně, Lenka (naštěstí jen s podezřením na poraněnou páteř) potlučená a dobitá transportovaná na provizorních nosítkách do nemocnice v České Lípě.

Kostilam je vyhlášená roklická zábava. Houpáčka je ze silné fošny zavěšená na jednoduchém horolezeckém laně vysoko v korunách stromů v prudkém svahu. Na solidní dávku adrenalinu si zde přijdou i ostřílení dospělci – v bodě zlomu je houpající víc jak 10 metrů nad táborovým ohništěm a při zpáteční cestě je třeba se trefit mezi kmeny stromů, na kterých je zavěšena. Není divu, že úrazů zde bylo nepočítaně. Jestli bude kostilam v provozu i na příštím srazu je ve hvězdách, neboť chvíli po letošním incidentu jej **Josef Kunzo** odřízl a spálil..

Těžká lopata ostrovského Cestáře

Najít odpověď na otázku, která věž je v Ostrově mezi začínajícími lezci nejoblíbenější, je snadné. Stačí přijet sem v kterýkoliv den a nemůže se vám stát, že by někdo nevisel na Cestáři (viz *snímek*). Vložená „okrajovka“ je v obrovském zájmu především mezi německými lezci. Působí tak často jako tzv. nárazníkové pásmo – zachytí největší nápor lezců a na hvězdičkových věžích máme klid...

Věž Cestář na snímku Vlasty Domese. Nezvykle prázdná...

Jak se žije lidem v Dolním Žlebu?

Tato naléhavá otázka přivedla štáb našich reportérů do tohoto odlehlého konce světa, kam ještě před pár lety nevedla ani silnice a spojení s civilizací zajišťovala pouze železnice a přívoz.

Dnes je tomu jinak. Vesnice jenom vzkvétá, domy se opravují, rekonstruují, je zde hned několik hospod a ráda sem zavítá i různé sporty provozující veřejnost, která obci přináší tolik důležité finance. A tak místním zbývá dostatek času na provozování vlastních koníčků, případně i na občasné zahálení ve stínu svých stavení.

Na snímku zahálající mládež v Dolním Žlebu

Blahobyt a okolní romantická příroda sem ovšem začíná lákat i různé hvězdy showbyznysu. Přímo během našeho natáčení se nám například podařilo zachytit hvězdu pop muzik první velikosti - **Philla Collinse** (na snímku vlevo), která spokojeně vyhlíží z okna svého honosného sídla..

Dolní Žleb se pomalu propracovává mezi desítku nejznámějších míst v ČR. Chcete-li načerpat něco z jeho neopakovatelné atmosféry, na nic nečekejte a vyrazte. Vězte, že **lidem se zde žije náramně...**

Lužické sedmistovky

Několik slov k letošnímu ročníku: **Láďa Myšík** opět pokořil traťový rekord a stanovil novou laťku ambiciózním bikerům na hodnotu 4:34 hod. Dle nezávislých komentářů jde o pokořitelnou hranici, nicméně jako výkon sólisty je to výsledek vpravdě úctyhodný.

Pro nezúčastněné dodávám, že podmínky, za nichž se uskutečnil tento ročník se asi jen tak nenaskytou - cesty i necesty suchý, počasí squjely a pivo obzvláště uleželý.

Příští ročník závodu LUŽICKÉ SEDMISTOVKY ponese podtitul "takticko - dezorientační marathon, aneb kdo porazí Myšíka" a uskuteční se jako již tradičně poslední červnovou sobotu, t.j. 26.6.2004 u ZŠ Chřibská. Absolventům některého z minulých závodů není třeba nic dodávat. Pro ostatní snad jen to, že více než o závod se jedná o lehce organizovanou vyjížďku do vyčnívajících míst Lužických hor, přičemž nejrychlejší hlídka je odměněna lahvičkou Lužické bilinné. Ostatní pak mohou spláchnout cestný prach zlatavým mokem plzeňského původu.

Jako sedminásobný účastník prostě nemohu jinak než doporučit a pozvat Vás na příští, 9. ročník a vyzvat všechny šviháře k překonání hranice 4:30 hod. Se všemi sympatizujícími se za rok těším nashledanou.

Arnošt Army Haufert, HK Varnsdorf

Dodejme, že z našeho oddílu CAO Děčín se závodu zúčastnil pouze **Petr Kučera** a obsadil v jednotlivcích 16. místo.

Beze slov...

Skvělá reprezentace

Ve vynikající formě zastihla letošní lezecko – běžecko – jezdecká sezóna **Ilonu Škálou** z CAO Děčín. Když nám z plánovaných akcí vypadl HOCYBOJ, rozhodla se na poslední chvíli pro cross. O tom, jak to probíhalo nám krátce napsala:

„Tak místo Hocyboje jsem absolvovala přespolní běh v Třebíči, i když to byl běh spíš po silnici a cestách. Ženy běžely 3 km. V cíli jsem byla za 11:09, (v cíli mě málem vypadly plíce) v ČEZu první a celkově mezi ženami, juniorkami a žákyněmi druhá. První byla nějaká starší žákyně, která mě před cílem doslova převálcovala dřív, než jsem se stačila vzpamatovat...“

Nezbývá než pogratulovat a popřát hodně podobných úspěchů!

Odposlechnuto aneb Bělinova hláška

Ostrov, kemp pod Císařem. **Karel Bělina** se vrací ze skal úplně potmě a jeho žena **Fróna** nadává:

„Karle, kdes byl?! Vždyť už je tma jak v pytli!“

A Karel pohotově odpovídá:

„Ale Fróna, na tý věži, co jsem byl bylo ještě světlo...“

Nešikovné ruce?

Chvilka nepozornosti přišla draho **Pavla Zipa Horníka**. Jen několik dní před plánovaným soustředěním v Ostrově mu upadlo zrcadlo tak nešikovně, že to odnesla noha pěti stehy.

Obout lezačku v tomto stavu bude asi dosti problematické, takže jeho spolulezci budou mít zřejmě nečekaně dobře postaráno o technické zázemí v BC...

Nahlédnutí do jogínské kuchyně

Zdůrazňovat důležitost rozcvičení a uvolnění před vlastním lezením v dnešní době už asi není třeba. Svaly je potřeba zahřát, šlachy protáhnout, aby při extrémních zatížení, kterým jsou tyto součásti pohybového aparátu vystavovány, nedošlo k jejich poškození. Před prolamováním kloubů (Mr. Jéňa si tak protahuje i krční páteř!) nás dostatečně varoval Vladislav Prcek Nehasil v jednom z minulých čísel CNS. Proto se někteří lezci začínají uchylovat od strečinku k józe. Při jedné z návštěv vyhlášené lezecké oblasti na severu Čech, nám jednu ze svých oblíbených ásan předvedl **Jiří Kudrna Kudrnáč**. Povšimněte si nádobky v jeho rukou. Po cvičení přichází plynule neméně důležité doplnění tekutin a minerálů...

Dana Švabíková oslavila narozeniny

Své narozeniny oslavila v červnu ve svém „domovském“ Ostrově **Dana Dáda Švabíková** (na snímku mezi dvěma fešnými lezci).

A oslava to byla vskutku náramná! Kytary, klavír, kontrabas, činely – to už je přeci slušný bigbend... Dana nejenže válela na klavír, ale také velice pěkně zpívala. Pivo teklo proudem a prokládáno bylo ponejvíce Jelínkovo slivovicí, takže není divu, že někteří měli nad ránem potíže s přeložením tohoto textu ě

OKÉNKO
HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

červenec - srpen

individuální akce, letní lezení, umělá stěna
(podrobnosti zatím nejsou k dispozici)

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků
v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůzky se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci
Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

413 373 101, 413 370 987, nebo mobil 606 277 274
Stanislav Feigl, předseda HK Varnsdorf

VÝROČÍ

ČERVENEC 2003

- 1.7. Karel Krombholz
10.7. Jaroslav Dunovský
23.7. Alena Vaisharová
29.7. Milan Cestr
31.7. Jaromír Pospíšil

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 26.7. **Mosazný muž Povrly**, triatlon v rodišti Pískovcové frézy v
Povrlyhills. Info Bělinová
22.-24.8. **Mezinárodní festival horolezeckých filmů** v Teplicích nad
Metují.
Individuální akce, prázdniny, zájezdy, dovolené..

V příštím čísle

- Informace o nové oblasti Mařeničky u Cvikova
 - Jedno zajímavé výročí
 - První zprávy z větších akcí
- Určitě nebudou chybět nové cesty
- nezapomeneme na pravidelné rubriky
- a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 6.8.2003!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Slovo na závěr..

Začátek prázdnin – reportérů smrt. Na nic není čas. Lézt se dá
do desíti hodin večer a ráno je vidět od půl páté. Kde v tomhle
najít chvíli, kdy by se člověk dobrovolně posadil za klávesy
PC? Ale je to tak každý rok, a my se s tím vyrovnáme.

Užívejte si léta a všem Vám přejeme hodně sluníčka, hodně
lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

**UPOZORNĚNÍ
PRO ČLENY CAO DĚČÍN**

POZOR!!

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA 6. SRPNA 2003 OD
18.00 HODIN V RESTAURACI U ŘÍHŮ.

NA POŘADU BUDE LEZENÍ, LEZENÍ A LEZENÍ. OSTATNĚ, JAKO VŽDY..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!